

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság

Bf.I.21/2026/21.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, a 2026. április 21. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

A költségvetési csalás büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társai ellen indult büntető ügyben a Tatabányai Törvényszék 2025. december 12. napján kihirdetett 4.B.56/2025/148. számú ítéletét megváltoztatja,

Terhelt19 XIX. r. vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés napi tételszámát 100 (száz) napra enyhíti.

Terhelt19 XIX. r. vádlottat előzetes mentesítésben részesíti.

A fellebbezéssel érintett Terhelt11 XI. r., Terhelt19 XIX. r., Terhelt39 XXXIX. r. és Terhelt40 XL. r. vádlottak részére a velük szemben kiszabott pénzbüntetés megfizetésére 2026. május 15. napjától kezdődően 10-10 (tíz-tíz) havi részletfizetést engedélyez.

Ha a terheltek a pénzbüntetést nem fizetik meg, illetve egy havi részlet megfizetését elmulasztják, a pénzbüntetést, vagy annak meg nem fizetett részét fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni, azonban ha Terhelt11 XI. r. vádlott és Terhelt19 XIX. r. vádlott esetében a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását elrendelik, a pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztés végrehajtási fokozatára a szabadságvesztés fokozata az irányadó.

Az Terhelt19 XIX. rendű vádlott által képviselt egyéni vállalkozással szemben elrendelt vagyoneklobzásra vonatkozó rendelkezést mellözi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy Terhelt11 XI. r. vádlott nem állt személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedés alatt, Terhelt34 XXXIV. rendű terhelt által képviselt Kft1-vel szemben elrendelt 30.000.000 (harmincmillió) Ft vagyoneklobzás vonatkozásában vagyonzbiztosító kényszerintézkedés nem került elrendelésre, Terhelt11 XI. r. vádlott új személyazonosító okmányának száma: szám1, Terhelt19 XIX. r. vádlott új személyazonosító okmányának száma: szám2, Terhelt39 XXXIX. r. vádlott új személyazonosító okmányának száma: szám3.

A másodfokú eljárásban felmerült 31.312 (harmincegyezer-háromszáztizenkettő) Ft bűnügyi költség az állam terhén marad.

Indokolás

[1] A Tatabányai Törvényszék 2025. december 12. napján kihirdetett 4.B.56/2025/148. számú ítéletében 30 terhelt büntetőjogi felelősségéről döntött. A fellebbezéssel érintett Terhelt11 XI. r. vádlottat bűnösnek mondta ki költségvetési csalás büntetében (Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés b) pont) és folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében (Btk. 345. §). Ezért őt halmazati büntetésül 2 év börtön fokozatú szabadságvesztésre, 4 év gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselésétől való eltiltásra és 250 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A törvényszék a szabadságvesztés büntetés végrehajtását 4 év próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett arról, hogy szabadságvesztés végrehajtásának esetleges elrendelése esetén a vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. A pénzbüntetés egy napi tétel összegét 28.000,- Ft-ban állapította meg azzal, hogy az így kiszabott 7.000.000,- Ft pénzbüntetést meg nem fizetése esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni. A bíróság a XI. rendű vádlottat előzetes mentesítésben részesítette.

[2] Terhelt19 XIX. r. vádlottat bűnösnek mondta ki költségvetési csalás büntetében (Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés b) pont) és folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében (Btk. 345. §). Ezért őt halmazati büntetésül 1 év 4 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre, 3 év gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselésétől való eltiltásra és 200 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A törvényszék a szabadságvesztés büntetés végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztés végrehajtásának esetleges elrendelése esetén a vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. A pénzbüntetés egy napi tétel összegét 17.500,- Ft-ban állapította meg azzal, hogy az így kiszabott 3.500.000,- Ft pénzbüntetést meg nem fizetése esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

[3] Terhelt39 XXXIX. r. vádlottat bűnösnek mondta ki költségvetési csalás büntetében (Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés b) pont) és folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében. Ezért őt halmazati büntetésül 200 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 17.500,- Ft-ban állapította meg azzal, hogy az így kiszabott 3.500.000,- Ft pénzbüntetést meg nem fizetés esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

[4] Terhelt40 XL. r. vádlottat bűnösnek mondta ki költségvetési csalás büntetében (Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés b) pont) és folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében. Ezért őt halmazati büntetésül 200 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 17.500,- Ft-ban állapította meg azzal, hogy az így kiszabott 3.500.000,- Ft pénzbüntetést meg nem fizetés esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

[5] A törvényszék az Terhelt19 XIX. rendű vádlott által képviselt egyéni vállalkozással szemben 13.138.000,- Ft, míg a Terhelt34 XXXIV. rendű vádlott által képviselt Kft1-vel szemben 30.000.000,- Ft vonatkozásában a vagyont biztosítás jogcímét zár alá vételre változtatva a zár alá vett összegre vagyonek kobzást rendelt el. A törvényszék a rendelkezett továbbá a bűnügyi költség viseléséről is.

[6] A törvényszék ítélete ellen a XI. r. vádlott és védője enyhítésért, a XIX. r. vádlott és védője enyhítésért, a XXXIV. r. vádlott és védője a vagyonek kobzás tekintetében, a XXXIX. r. vádlott és védője enyhítésért, a pénzbüntetés napi tételeinek összege és a bűnügyi költség tekintetében, míg a XL. r. vádlott védője a pénzbüntetés összegének csökkentése érdekében jelentett be fellebbezést.

[7] A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.52/2026/1-I. számú átiratában a fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Kifejtette, hogy a több napon megtartott előkészítő ülésen elhangzott figyelmeztetések törvényesek és teljes körűek voltak, a bíróság törvényesen

fogadta el a XI., XIX., XXXIX. és XL. r. vádlottak váddal egyező beismerő nyilatkozatait. A törvényszék az általa lefolytatott előkészítő üléseken nem vétett a Be. 607. § (1), 608. § (1) és 609. § (1) bekezdéseiben írt abszolút hatályú eljárási szabálysértést, az előkészítő ülésen lefolytatott eljárási cselekmények maradéktalanul megfelelnek a Be. vonatkozó rendelkezéseinek.

[8] Az ítéleti tényállás a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján rögzült. A megalapozott tényállásból a törvényszék helyes következtetést vont az érintett vádlottak büntetőjogi felelősségére, a bűncselekmények jogi minősítése is törvényes. Rámutatott, hogy a törvényszék helyesen ismerte fel a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket, és az érintett vádlottak vonatkozásában a Be. 565. § (2) bekezdésében írt rendelkezést nem sértő módon szabott ki büntetések.

[9] A XXXIV. r. vádlott és védője által sérelmezett vagyonekbotlásra vonatkozó rendelkezést az elsőfokú ítélet [1213] bekezdésében írt indokolás alapján törvényesnek tartotta, mint ahogy a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezéseket is, az ítélet [1215] bekezdésében írt indokok alapján.

[10] Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy az ítéltábla a fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen bírálja el, és a törvényszék ítéletét a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában hagyja helyben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján.

[11] A XI. r. vádlott védője a fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy a fellebbezésük kizárólag a büntetések, illetve intézkedések enyhítésére irányul. Ennek kapcsán hivatkozott arra, hogy a büntetés kiszabásánál a bíróságnak tekintettel kell lennie a vádlottak vádbeli cselekvőségére, és arra, hogy ki, milyen mértékben segítette vallomásával a hatóságok ügyfelderítő munkáját. Az elsőfokú bíróság enyhítő körülményként vette figyelembe védence beismerő vallomását, büntetlen előéletét, az időmúlást, amely nem róható fel a Terhelt11 XI. rendű vádlottnak, valamint a vagyoni hátrány önkéntes megtérítését, és azt, hogy XI. rendű vádlott három kiskorú és két nagykorú eltartásáról gondoskodik. Álláspontja szerint azonban ezek az enyhítő körülmények nem kerültek megfelelő súllyal mérlegelésre a büntetések, illetve intézkedések kiszabása során.

[12] Ennek körében lényeges körülmény az is, hogy védence a cégeiben több mint 50 munkavállalót foglalkoztat. Emiatt a foglalkozástól eltiltás alkalmazása aránytalanul nagy hátrányt jelent védencére nézve, hiszen a jelen üggyel érintett cégei 11, illetve 18 éve működnek, a mindennapi és stratégiai döntések meghozatala során, az ügyfelekkel való tárgyalások során elengedhetetlen az, hogy védence képviselje a cégeit, mint ügyvezető. Ez azért fontos, mert Terhelt11 5 hozzátartozójának eltartásáról gondoskodik, közvetve pedig több mint 50 munkavállaló és családjaik megélhetése függ attól, hogy a cégek jól működjenek, mely a jelen gazdasági környezetben tapasztalt vezetést kíván, nincs lehetőség rossz döntésre. Hangsúlyozta, hogy a Btk. 52. §-ának rendelkezései alapján jelen bűncselekmény esetén a foglalkozástól eltiltás intézkedés alkalmazása csupán lehetőség, nem kötelező. Ezért, amennyiben az eltiltás mellőzésére nem lát lehetőséget az ítéltábla, annak tartamának csökkentését kérte.

[13] Kifejtette továbbá, hogy védence három kiskorú és két nagykorú gyermekének eltartásáról gondoskodik, mely jelen gazdasági környezetben szintén komoly anyagi terhet jelent, erre figyelemmel indítványozta azt is, hogy a pénzbüntetés összegét az ítéltábla csökkentse, és annak megfizetésére részletfizetési kedvezményt biztosítson. Szintén az enyhítő körülmények túlsúlyára – valamint hangsúlyozottan az okozott vagyoni hátrány megtérítésére – figyelemmel indítványozta a kiszabott szabadságvesztés tartamának, de legfőképpen annak próbaidejének csökkentését is.

[14] A XIX. r. vádlott védője a fellebbezésének indokolásában rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság hiányosan sorolta fel a büntetés kiszabása során irányadó enyhítő körülményeket, és azokat nem is a súlyuknak megfelelően értékelte. Álláspontja szerint további enyhítő körülmény, hogy a vádlott dolgozik, rendezett családi körülmények között él. Utóbb, fellebbezésének indokolásához csatolta annak igazolását is, hogy a XIX. r. vádlott az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetését követően az okozott adóhiányt az adóhatóság részére átutalta. Mindezekre tekintettel a XIX. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését kérte.

[15] A XXXIX. r. vádlott védője a fellebbezésében előadta, hogy álláspontja szerint az ügyben nem merült fel olyan körülmény, amely miatt halmazati büntetést lehetne kiszabni, hiszen ezzel ellentétes a kialakult, és egységesnek mondható ítélkezési gyakorlat, tekintettel arra, hogy a kettő cselekményt meghaladó bűncselekmény esetén szabható ki halmazati büntetés. Nem tükrözi a valóságot az sem, hogy védence nem adott elő olyan új személyi körülményt, amely lehetőséget adott volna az elsőfokú bíróságnak arra, hogy eltérjen az ügyészi mértékes indítványtól. Érvelése szerint a büntetlen előéletű, gyermekét szinte újszülött kora óta egyedül nevelő, és az élettársát egyedül ellátó és ápoló olyan vádlott vonatkozásában, aki az eljárás során önként megtérítette az okozott kárt, eltúlzott mértékű az ügyészi mértékes indítvány szerinti pénzbüntetés. A bűnügyi költség egyetemleges megállapítása pedig adott esetben a teljes bűnügyi költség viselését eredményezheti. Ennélfogva indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét akként változtassa meg, hogy Terhelt39 XXXIX. vádlott vonatkozásában a pénzbüntetés mértékét enyhítse, a fizetendő bűnügyi költséget pedig egyéniesítve állapítsa meg.

[16] Az XL. r. vádlott védője a fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokon eljáró bíróság a büntetés kiszabása körébe a bűnösségi körülményeket feltárta, azonban a túlsúlyban lévő enyhítő körülményeknek nagyobb nyomatókat kellett volna tulajdonítani a büntetés kiszabása során – különös tekintettel azon tényre, hogy a vádlott az okozott vagyoni hátrányt már a megalapozott gyanú közlését követően megfizette. Erre figyelemmel az anyagi jogi szabályok szerint a büntetés korlátlan enyhítésére van lehetőség. Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy az ítéltábla a törvényszék ítéletét változtassa meg, és a XL. r. vádlottal szemben kiszabott büntetést enyhítse.

[17] Terhelt34 XXXIV. rendű terhelt, mint a Kft1. vagyoni érdekelt törvényes képviselője a társasággal szemben elrendelt vagyoneklobzás elleni fellebbezése indokolásaként előadta, hogy álláspontja szerint a vagyoneklobzás intézkedés alkalmazása törvénysértő, a hozzá rendelt indokolás megjelölt része pedig aggályos és megalapozatlan. Rámutatott, hogy a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja értelmében vagyoneklobzást kell elrendelni arra a vagyona, amely bűncselekmény elkövetéséből származik, az elkövető bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett; míg a Btk. 74. § (4) bekezdés értelmében, ha gazdálkodó szervezet gazdagodott ilyen vagyonnal, a vagyoneklobzást a gazdálkodó szervezettel szemben kell elrendelni. Ennek fényében tehát a vagyoneklobzás célja a bűnös úton elért vagyongyarapodás elvonása.

[18] A jelen ügyben a Kft1-vel szemben alkalmazott vagyoneklobzás intézkedés alkalmazása több okból is aggályos, de különösen a fair eljárás követelményének fényében. A Tatabányai Törvényszék által jóváhagyott egyezség megkötésekor, 2025. február 20. napján merőben más tényállás képezte az egyezség alapját, mint a 2025. december 12. napján jóváhagyott egyezség tényállása. Ennek oka, hogy a Komárom-Esztergom Vármegyei Főügyészség 2025. október 16. napján vádmódosítást terjesztett elő, amelynek értelmében a KF.270/2024/381. számú vádirat II.1-II.76., III.1-III.23. és a III/C. pontban írt tényállási részeket azzal egészítette ki, hogy „a vagyoni hátrány (a jogosulatlanul levont ÁFA) összegével a fiktív számlákat befogadó vállalkozás gazdagodott.”

[19] Mindebből az az egyenes következtetés vonható le, hogy azon kívül, hogy az egyezség megkötésekor, 2025. február 20. napján ilyen tény a tényállás nem tartalmazott és az egyezség megkötése az akkor közölt tényállásra tekintettel történt és ezért a vádmódosítás őt rendkívül méltánytalan helyzetbe hozta, a vád kiegészítése a vádirat más elemeivel is ellentmondásban van. Arról nem beszélve, hogy a kilátásba helyezett egyezségekre tekintettel fizetett meg 60 millió forintot az okozott vagyoni hátrányból. Emellett semmilyen módon nem merült fel, hogy a Kft1-vel szemben bármilyen gazdagodásra utaló adat lenne.

[20] Rámutatott arra is, hogy a vádirat 247. oldalának 5. bekezdése azt tartalmazza, hogy a valótlan tartalmú számlák kiállításáért Terhelt28 a számlák bruttó értékének a 15+5%-át jogtalan előnyként kérte, majd a 248. oldal 1. bekezdésében a vádirat akként foglal állást, hogy „a számlakiállításért járó jutalék összegével csökkentve visszajuttatásra került Terhelt28 XXVIII. rendű vádlott részére készpénzben” a Kft1.-től érkező ellenérték. Mindez pedig azt jelenti, hogy a Btk. 396.§-a szerinti vagyoni hátrány összege és a gazdagodás mértéke nyilvánvalóan nem lehetösszagszerűen azonos, továbbá az az egyenes következtetés is levonható, hogy sem a Kft1., sem Terhelt34 nem gazdagodhatott a jelen eljárás tárgyát képező bűncselekmény elkövetése révén, azzal az összeggel biztosan nem, ami az ügyészégi vádmódosítás tartalmaz, azaz egyenlőség jelet tesz a vagyoni hátrány és a gazdagodás közé.

[21] Emellett a vádirat szerint „a számlák fiktitivitása abban állt, hogy a számlákon feltüntetett gazdasági események vagy egyáltalán nem történtek meg, vagy azok megtörténtek ugyan, de azokat nem a számlát kiállító Kft2. végezte el.”, ami azt jelenti, hogy vannak olyan gazdasági események, amelyek nem történtek meg, de vannak olyan gazdasági események is, amelyek megtörténtek, de adójogi szempontból aggályosak. Ezekösszagszerűsége azonban nem ismert.

[22] Ugyanakkor az a tény, hogy adójogi értelemben a költségvetési csalás megvalósult még nem képezi alapját a Főügyészség által logikusnak vélt, ám saját maga vádiratával merőben ellentétes következtetésnek, hogy a levonásban szereplő Áfa-val a gazdasági társaság gazdagodott. A vádirat azt állítja, hogy vannak olyan gazdasági események, amelyek megtörténtek, számla került kiállításra, majd valaki fizetett értük. Azonban ebből semmilyen módon nem következik, hogy a vagyoni hátrány okozása és a gazdagodás mértéke szinonim fogalmak lennének.

[23] Valójában ugyanis a vagyoni hátrány okozása és a gazdagodás vonatkozásában a jogviszony két különböző oldalán álló személyről van szó. Az egyik oldalon ott van az állam, akivel szemben Áfa-fizetési kötelezettség áll fenn és annak nemteljesítését a törvény vagyoni hátránynak nevezi, míg a másik oldalon ott vannak azok a személyek, akik az Áfa-fizetési kötelezettség megkerülésével kiállított, valótlan tartalmú számlát megveszik, tehát fizetnek érte. Ez utóbbi személyek, mivel a vádirati tényállás is rögzíti, hogy az ellenértékek csökkentésre kerültek a számlakiállításért járó jutalék összegével (tehát fizettek érte), így semmilyen módon nem gazdagodhattak, valamint a megtörtént gazdasági események (konkrétum megjelölése nélkül) nyilvánvalóan költségeket jelentettek a gazdasági társaság számára.

[24] Ekként tehát szükségszerűségében ésösszagszerűségében is megalapozatlan, indokolatlan és törvénysértő a vagyoneklobzás elrendelése, tekintettel arra, hogy a BH 2012.12.287 számú eseti döntés értelmében vagyoneklobzás nem rendelhető el azzal az elkövetővel szemben, akinek vagyoni viszonyait a bűncselekmény elkövetése nem érintette.

[25] Jelen büntetőügyben Terhelt34 XXXIV. rendű terhelt vagyoni viszonyait a bűncselekmény elkövetése nem érintette, azáltal nem gazdagodott, ebből következően pedig vagyoneklobzás alkalmazásának vele szemben nincs helye, annak törvényi feltételei nem állnak fenn. Kiemelte azt is, hogy aggályos és indokolatlan a Főügyészség vádmódosítása

abból a szempontból is, hogy annak okán a vádirat fentebb hivatkozott tényállási részeinek koherenciája megbomlott.

[26] Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy az ítéltábla mellőzze a terhelt vonatkozásában elrendelt vagyoneklobzást, tekintettel annak ténybeli megalapozatlanságára és tényállási alapjának hiányára.

[27] Az ítéltábla nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban írtakat fenntartotta, míg a védők a fellebbezéseikben kifejtett indokok mentén a kiszabott büntetések enyhítése mellett érveltek azzal, hogy a pénzbüntetés megfizetésére részletfizetés engedélyezését is kérték.

[28] Terhelt11 XI.r., Terhelt19 XIX. r. és Terhelt39 XXXIX. r. vádlottak az utolsó szó jogán csatlakoztak a védőjükhöz.

[29] Az ítéltábla a Tatabányai Törvényszék ítéletét a Be. 599. § szerint megtartott nyilvános ülésén a Be. 590. § (3) bekezdésében meghatározott keretek között bírálta felül.

[30] A Be. 590. § (1) és (2) bekezdése szerint ugyanis a másodfokú bíróság, amennyiben a törvény kivételt nem tesz, a fellebbezéssel érintett ítéletet teljeskörűen, az azt megelőző eljárással együtt bírálja felül. A felülbírálat során vizsgálja az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását, tekintet nélkül arra, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

[31] Abban az esetben azonban, ha a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontjára figyelemmel a fellebbezés kizárólag a kiszabott büntetés vagy az alkalmazott intézkedés neme és mértéke vagy tartama ellen irányul, a másodfokú bíróság a Be. 590. § (3) bekezdése alapján az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett ezen rendelkezését, illetve részét bírálja felül, és a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, továbbá a határozatát is az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja.

[32] Miután a törvényszék ítéletével szemben a XI. r., XIX. r., XXXIX. r. és XL. r. vádlottak és a védőik kizárólag a kiszabott büntetés tartama miatt, enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést, az ítéltábla felülbírálati jogköre a Be. 590. § (3) bekezdésében meghatározottak alapján csak e sérelmes elsőbírói rendelkezésekre korlátozódott, azzal, hogy a Be. 590. § (5) bekezdésében meghatározottak alapján az elsőfokú bíróság eljárását, valamint a törvényszék bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezését is vizsgálnia kellett.

[33] Az ítéltábla a felülbírálat során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően folytatta le a büntetőeljárást, és nem vétett olyan, a Be. 607. § (1), 608. § (1) és 609. § (1) bekezdésében felsorolt eljárásjogi szabálysértést, mulasztást, amely az érdemi felülbírálat akadályát jelentette volna.

[34] Korlátozott felülbírálat esetén a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel a másodfokú bíróság nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, továbbá a határozatát is az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, ahhoz érdemben nem nyúlhat.

[35] Szükséges azonban rögzíteni, hogy az elsőfokú ítélet kihirdetését követően, 2026. április 17. napján Terhelt19 XIX. r. vádlott az okozott adóhiányból meg nem térített 13.138.000,- Ft-ot az adóhatóság részére átutalta, így a költségvetési csalással okozott vagyoni hátrány megtérült.

[36] Az ítéltábla megítélése szerint a törvényszék által megállapított és a fentiek szerint a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás mellett okszerűen került sor a vádlottak

bűnösségének megállapítására, továbbá a terhükre megállapított bűncselekmények minősítése is megfelel az anyagi jog szabályainak, az adott tényállás mellett a vádlottak felmentésére, vagy velük szemben az eljárás megszüntetésére nincs törvényes lehetőség.

[37] A büntetés kiszabása során az enyhítő és súlyosító körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen vette számba, és azokat a súlyuknak is megfelelően értékelte.

[38] A joghátrány meghatározása során a büntetés generális és speciális célja mellett figyelemmel kell lenni a büntetéskiszabás egyéb szempontjaira, így a bűncselekmény konkrét tárgyi súlyára, a fokozatosság elvére, a belső arányosság és a tetterányos büntetéskiszabás követelményére is. Mindezeket a körülményeket kellett mérlegelnie az ítéltáblának akkor, amikor állást foglalt abban a kérdésben, hogy - a fellebbezések irányára tekintettel - törvénysértően súlyos büntetést szabott-e ki az elsőfokú bíróság. Ennek során azonban figyelemmel kellett lennie arra is, hogy az eljárási törvény azonos tényállás esetén a másodfokú bíróság számára tiltja a büntetés kisebb mérvű megváltoztatását.

[39] Amint arra a törvényszék is utalt az indokolásában, a terheltekkel szemben kiszabható büntetés a Btk. 80. §-ában írt halmazati szabályokra figyelemmel a fellebbezéssel érintett Terhelt11 XI. r. vádlott esetén öt évtől tizenegy évig terjedő szabadságvesztés, Terhelt19 XIX. r., Terhelt39 XXXIX. r. és Terhelt40 XL. r. vádlott esetén kettő évtől kilenc évig terjedő szabadságvesztés, az irányadó középérték 8 év, illetve 5 év 6 hónap szabadságvesztés. Tekintettel azonban arra, hogy Terhelt11 XI. r., valamint Terhelt39 XXXIX. r. és Terhelt40 XL. r. vádlott a vádemelésig a költségvetési csalással okozott vagyoni hátrány megtérítették, a Btk. 396. § (8) bekezdésére figyelemmel a velük szemben kiszabható büntetés korlátlanul enyhíthető.

[40] A feltárt bűnösségi körülményeket érintően kiemelni szükséges, hogy a vádlottak büntetlen előéletűek, a XI. r., XXXIX. r. és LX. r. vádlottak hozzátartozóik eltartásáról, gondozásáról gondoskodnak, továbbá jelentős idő telt el a bűncselekmények elkövetése óta.

[41] Mindezeket értékelve az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a törvényszék által a XI. r. vádlottal szemben kiszabott, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés, pénzbüntetés és foglalkozástól eltiltás, míg a XXXIX. r. és LX. r. vádlottakkal szemben kiszabott pénzbüntetés – sem a szabadságvesztés és annak felfüggesztése tartamában, sem a pénzbüntetés napi tételek számában, illetve annak egy napi tétele összegében – nem tekinthetőek eltúlzottan súlyos büntetésnek, a büntetlen előéletű vádlottak esetében megfelelő visszatartó erőt jelentenek, és elégségesnek látszanak a generálprevenciók célok elérésére is. Esetükben valóban lehetőség van a büntetés korlátlan enyhítésére, az azonban nem vezethet törvénysértően enyhe és súlytalan büntetés kiszabásához. A velük szemben a törvényszék által alkalmazott joghátrányok meghatározására a vádlottak mellett szóló enyhítő körülmények messzemenő figyelembevételével került sor, így a büntetésük enyhítésére a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget.

[42] A XIX. r. vádlott a fentiek szerint az elsőfokú ítélet kihirdetését követően az okozott adóhiányból még meg nem térített vagyoni hátrányt az adóhatóság részére átutalta. Ez a Btk. 396. § (8) bekezdés szerinti korlátlan enyhítés lehetőségét ugyan nem teremti meg, miután nem a vádemelést megelőzően történt, azonban további nyomatékos enyhítő körülményt jelent, amely okán a törvényszék a vele szemben a Btk. 50. § (2) bekezdése alapján kötelezően alkalmazandó pénzbüntetés napi tételeinek számát enyhítette, továbbá mellőzte a meg nem térített vagyoni hátrány vonatkozásában elrendelt vagyonekbezárt is.

[43] Az ítéltábla Terhelt11 XI. r. és Terhelt19 XIX. r. vádlottak esetében egyetértett a foglalkozástól eltiltás alkalmazásával is a törvényszék által kifejtett indokok mentén, és annak mértékét sem találta eltúlzottnak, így ezen rendelkezésen sem változtatott.

[44] Osztotta ugyanakkor a másodfokú bíróság a védők érvelését abban, hogy a terheltek vagyoni, jövedelmi viszonyaira tekintettel indokolt a pénzbüntetés vonatkozásában a részletfizetés engedélyezése, ezért arra a Btk. 50. § (4) bekezdésére figyelemmel a rendelkező részben foglaltak szerint 10-10 (tíz-tíz) havi részletfizetést engedélyezett azzal, hogy ha a vádlottak a pénzbüntetést nem fizetik meg, illetve egy havi részlet megfizetését elmulasztják, a pénzbüntetést, vagy annak meg nem fizetett részét a Btk. 50. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni, míg abban az esetben, ha Terhelt11 XI. r. vádlott és Terhelt19 XIX. r. vádlott vonatkozásában a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását elrendelik, a pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztés végrehajtási fokozatára a szabadságvesztés fokozata az irányadó.

[45] Kiegészítésre szorul az indokolás azzal, hogy az Alkotmánybíróság 8/2015. (IV.17.) AB határozatában kimondta, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a bíróság a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén hivatalból vizsgálja az előzetes mentesítés lehetőségét és erről az ítéletben rendelkezzen. Az elsőfokú bíróság az ítéletben az AB határozattól eltérően ugyan külön nem indokolta, hogy miért látta indokoltnak Terhelt11 XI. r. vádlott előzetes mentesítésben való részesítését, döntése azonban nem kifogásolható. A vádlott mellett feltárhatók voltak olyan körülmények, melyek a Btk. 102. § (1) bekezdése szerinti előzetes mentesítéshez, az arra való érdemesség megítélésére megfelelő alapot adtak. A büntetlen, ezidáig a törvénnyel összetűzésbe nem került terhelt a cselekmény elkövetését elismerte, megbánta, az okozott adóhiányt teljes egészében megtérítette, amely méltányolható tényezők ezen kedvezmény megadását lehetővé tették. Ugyanezen indokok mentén látott lehetőséget egyebekben a másodfokú bíróság arra is, hogy Terhelt19 XIX. r. vádlottat előzetes mentesítésben részesítse.

[46] Törvényes a Kft1-vel szemben elrendelt 30.000.000,- Ft vagyonek Kobzás is. Itt jegyzi meg az ítéltábla, hogy az eljárásban a társaság a Be. 57. § (1) bekezdés b) pontjára figyelemmel vagyoni érdekeltként szerepelt. Részére az eljáró hatóságok, bíróságok a Be. 57. § (2) bekezdésében írt jogosultságokat, így különösen az a) pontban írt indítványtételi, észrevételezési, illetve az e) pontban rögzített jogorvoslati jogot biztosították. Tény, hogy a XXXIV. r. vádlott védője a társaság részéről nem rendelkezett meghatalmazással, így ő az ítéltábla nyilvános ülésén nem szólalhatott fel, azonban a társaság képviselője, Terhelt34 XXXIV. r. terhelt a fellebbezésének írásbeli indokolását benyújtotta a másodfokú bíróságnak, azonban azt az ítéltábla nem találta alaposnak.

[47] Ahogy arra a törvényszék is rámutatott, a II.75. számú tényállásban írtak szerint Terhelt34 XXXIV. r. vádlott - mint a társaság ügyvezetője - a vád tárgyává tett számlák ÁFA tartalmát az általános forgalmi adó bevallásaiban szerepeltette és azokat jogellenesen levonásba helyezte abból a célból, hogy a Kft1. ÁFA fizetési kötelezettségét jogosulatlanul csökkentse, ezáltal a társaság a számlák ÁFA tartalmával jogellenesen gazdagodott; ekként ez a pénzösszeg a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja és 74. § § (2) bekezdése alapján vagyonek Kobzás alá esik. A bírói gyakorlat szerint (BH2017. 142.) ugyanis vagyonszerzésnek tekintendő az is, ha a bűncselekmény a költségvetésbe történő befizetési kötelezettséggel függ össze; az elkövető vagy más személy, illetve gazdasági társaság ugyanis a költségvetési bevétel csökkenésével azonos mértékű vagyont szerez a befizetés elmulasztásával, és ezért a költségvetési bevétel csökkenésével azonos mértékű vagyonek Kobzást kell elrendelni (95. BK vélemény).

[48] A törvényszék egyéb, az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben hozott rendelkezései is törvényesek voltak.

[49] Mindezek alapján az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 606. §-a alapján megváltoztatta egyéb rendelkezéseit azonban – mivel azok megfeleltek a jogszabályoknak – a Be. 605. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában

helybenhagyta azzal, hogy az iratok alapján megállapíthatóan Terhelt11 XI. r. vádlott nem állt személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedés alatt, Terhelt34 XXXIV. rendű terhelt által képviselt Kft1-vel szemben elrendelt 30.000.000 Ft vagyonekbevonás vonatkozásában vagyonbiztosító kényszerintézkedés nem került elrendelésre, a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontjára tekintettel feltüntette a XI. r., XIX. r. és XXXIX. r. vádlottak új személyazonosító okmányának számát.

[50] A másodfokú bíróság a fellebbviteli eljárásban a magyar nyelvet nem beszélő XL. r. vádlott részére megküldött iratok lefordításával, illetve a részére kirendelt tolmács megjelenésével kapcsolatban felmerült büntügyi költség viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése alapján - a Be. 576. § (1) bekezdés b) pontjára is figyelemmel - rendelkezett.

Győr, 2026. április 21.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára s.k.	Dr. Élő András s.k.	Dr. Papp Krisztina s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

Záradék:

A Győri Ítéltábla ítélete és ezáltal a Tatabányai Törvényszék 2025. december 12. napján kihirdetett 4.B.56/2025/148. szám ítéletének meg nem változtatott része Terhelt11 XI. r., Terhelt19 XIX. r., Terhelt39 XXXIX. r. és Terhelt40 XL. r. vádlottak vonatkozásában, valamint a Kft1. tekintetében a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2026. április 21.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára s.k.
a tanács elnöke